

Arrest

nr. 80 419 van 27 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 januari 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 januari 2012 beslist het bestuur tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen (1) toekomt, met toepassing van art 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Betrokkene heeft op 28/09/2011 een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde autoriteiten in België. Betrokkene verklaarde dat zij op dezelfde dag in België is toegekomen. Betrokkene verklaarde het Russische staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn op 03/03/1976.

Uit de vingerafdrukkencontrole van 28/09/2011 in het centrale systeem Eurodac blijkt dat betrokkene voorafgaand aan haar asielaanvraag in België reeds asiel had gevraagd in Polen op 14/12/2007 en in Frankrijk op 16/12/2010. Betrokkene verklaart tijdens haar verhoor van 06/10/2011 op de dienst Vreemdelingzaken dat ze op 14/12/2007 uit Khasavyurt is vertrokken en via Brest (Wit-Rusland) naar Polen is gereisd waar ze op 18/12/2007 zou zijn aangekomen en waar ze asiel vroeg. Betrokkene verklaart dat ze een negatieve beslissing kreeg en op 21/10/2010 uit Polen vertrok en naar Frankrijk reisde. Daar vroeg betrokkene ook asiel aan. Ze verklaart dat ze begin 2011 een negatieve beslissing kreeg in het kader van de Dublin Verordening. Op 27/09/2011 zou ze vanuit Frankrijk naar België zijn gekomen. Op 28/09/2011 vroeg betrokkene asiel aan bij de bevoegde diensten in België samen met haar man Aliev Imran en hun 5 kinderen.

Op basis het Eurodacverslag werd op 10/10/2011 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 (Dublin II Verordening) aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 07/09/2011 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd in overeenstemming met art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 voor betrokkene en haar 4 minderjarige kinderen. Polen is overeenkomstig art 4.3 van de Dublin II Verordening eveneens verantwoordelijk voor het vijfde, in Frankrijk geboren kind. Ook voor haar echtgenoot is een terugnameakkoord met Polen.

Betrokkene geeft geen specifieke reden waarom ze precies in België haar asielaanvraag wou indienen. Betrokkene vermeldt geen redenen met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht aan Polen zouden rechtvaardigen. Betrokkene stelt enkel dat het niet veilig zou zijn, maar geeft geen verdere informatie hierover. Indien betrokkene meent dat haar veiligheid in Polen bedreigd wordt door derden, dient zij zich hiervoor te richten tot de bevoegde Poolse instanties. Polen heeft de Conventie van Genève van 1951 ondertekend en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Polen onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Het feit, dat de asielaanvraag van de betrokkene door de Poolse instanties werd afgewezen, impliceert niet dat haar asielaanvraag niet zou zijn behandeld volgens de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. Betrokkene slaagt er niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of zij bescherming behoeft en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Polen kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedureglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). De betrokkene uitte tijdens haar verhoor geen enkele vrees tegenover de Poolse instanties. Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat de betrokkene bij overdracht aan Polen risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zouden zijn met artikel 3 van het EVRM.

Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België, enkel verre familie in Frankrijk. Een behandeling van de asielaanvraag in België op basis van art 7 of art 15 van de Dublin Verordening is derhalve niet aan de orde. Gevraagd naar haar gezondheidstoestand verklaart betrokkene gezond te zijn. Echter, betrokkene diende wegens haar gezondheidstoestand op 03/09/2011 een aanvraag in tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd op 16/11/2011 ontvankelijk doch ongegrond verklaard en

op 17/01/2012 aan betrokkene betekend. Hierin wordt gesteld dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar Polen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 382 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de zeven (7) dagen verlaten. Zij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten.(2)''

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste, tweede, derde, vierde, en vijfde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“IV. ERNSTIGE MIDDELEN DIE TOT Vernietiging kunnen leiden.

EERSTE MIDDEL SCHENDING ART. 3 EN 5 EVRM. SCHENDING ARTIKEL 48/3 EN 4 VREEMDELINGENWET SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT SCHENDING ZORG-VULDIGHEIDSBEGINSEL EN RECHTEN VAN VERDEDIGING

1. De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op vol doende draagkrachtige motieven (RM., “Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St, 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er mag van een administratieve jurisdictie uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.

Het onderscheid tussen de motiveringsplicht die wordt opgelegd door de Wet van 29 juli 1991 enerzijds, de juridictionele motiveringsplicht van art. 149 GW anderzijds, ook toepasbaar op administratieve jurisdicties, minstens als algemeen motiveringsbeginsel toepasbaar op administratieve jurisdicties, wordt op pertinente wijze uiteengezet door M. UYTENDAELE, *Regards sur un système institutionnel paradoxal*, Brussel, Bruylant, 1997, nr. 463;

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, *De motiveringsplicht van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegte van recht dit niet gebeurd is in casu.

2. “Traditioneel aanvaarden rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dit willen.” (VAN HEULE, o c, nr 106)

In de Belgische rechtspraak blijft het principe onverminderd gehuldigd dat vervolging zowel door de overheid als door derden, waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning:

“Que, pour qu'une persecution émanant de personnes privées puisse être en compte pour l'application de la convention de Genève Il faut, selon les critères établis par le Haut Commissariat aux réfugiés des Nations Unies, qu'elle soit « sciemment » tolérée par les autorités au que celles-ci soient incapables d'offrir « une protection efficace ». (RVS, 06 november 1996, T. Vreemd., 1997 (verkort), 74).

3. In Tjetjenië/Dagestan/Ingoetsetië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, dat de situatie in Dagestan plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Dagestan is en blijft ernstig en precair en de situatie van de vluchtelingen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tjetjenië, rechtspraak die eveneens naar analogie van toepassing is op de naburige republiek Ingoetsetië.

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking van Tjetjenië en om ringende republiken zoals bv. Dagestan het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde “une persécution résultant d’une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d’un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”.

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Tjetjenië/Dagestan/Ingoetsetië, waarbij de daders meestal “gemaskerde mannen” zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en foltering en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan foltering.

In deze omstandigheden is het duidelijk dat elke aanvraag inzake asiel vanwege een vluchteling uit Tjetjenië/Dagestan/Ingoetsetië ten minste grondig wordt onderzocht;

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, artikel 48/3 en 48/4 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de rechten van verdediging door het feit dat er zonder verder onderzoek zomaar wordt afgewezen door verwerende partij.

Van verzoekster kan niet verwacht worden dat zij alle elementen die hij aanbrengt, bewijst.

Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een bevel om het grondgebied te verlaten, zonder enig onderzoek te verrichten of er zich in hoofde van verzoeker geen beletsel stelt, zoals de situatie in het thuisland, en door enkele verwijzing naar het feit dat België beweerdelijk niet verantwoordelijk zou zijn.

‘TWEEDE MIDDEL:

SCHENDING EUROPESE RICHTLIJN 2004/83/EG

SCHENDING ART. 48/3 EN 4 VREEMDELINGENWET

SCHENDING MOTIVERINGSPLICHT

SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN RECHTEN VAN VERDEDIGING

SCHENDING FAIR PLAY-BEGINSEL

De Europese Richtlijn 2004/83/EG voerde de subsidiaire beschermingsstatus in. Deze richtlijn heeft tot gevolg dat een tijdelijke verblijfstitel dient toegekend te worden aan vreemdelingen die aantonen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade bij de terugkeer naar hun land van herkomst.

De nodige wettelijke aanpassingen werden doorgevoerd bij wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet.

De overheid dient thans niet enkel onderzoeken of een vreemdelingen de vluchtelingenstatus in de zin van de Conventie van Genève kan verwerven, doch tevens, doch tevens, in tweede instantie, of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

In casu wordt geenszins gemotiveerd waarom aan verzoekster niet de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden. Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Dagestan, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet.

Minstens is het zo dat deze situatie in Dagestan diende beoordeeld te worden naar aanleiding van het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoeker naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en foltering vaststaande

praktijk zijn (EVRM) en anderzijds verzoekster geenszins ook kan teruggestuurd worden naar Polen (zie vierde middel).

Hierbij dient nog opgemerkt verwerende partij in het verleden herhaaldelijk reeds erkend heeft dat er wel degelijk sprake kan zijn in het geval van vluchtelingen van Tjetjenië (en naar analogie Dagestan), om een afwijking toe te staan op de verplichting het grondgebied te verlaten, waarbij het één en ander zich nog prangender stelt aangezien verzoekster vijf minderjarige kinderen heeft.

Opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die bevolen wordt het land te verlaten, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonbaar dat zij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar recente Mensenrechten-rapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen.

Door zomaar zonder enig onderzoek aan verzoekster bevel te geven om het grond gebied te verlaten, worden de rechten van verdediging ten zeerste geschaad.

Deze schending der rechten van verdediging geldt des te meer aangezien door verzoekster tal van problemen in het thuisland werden gemeld, en een aanvraag art 9 TER VW werd ingediend wegens de erbarmelijke medische toestand van verzoekster, zowel psychisch als fysisch, waarin zij verkeert.

Verzoekster dreigt thans op een moment dat verzoekster 5 minderjarige kinderen heeft en haar echtgenoot in slechte medische toestand verkeert, gerepatriëerd te worden, hetgeen uiteraard niet strookt met de menselijke waardigheid.

Minstens dient de beslissing betreffende de aanvraag art 9 TER VW ingediend door haar echtgenoot, waarbij verzoekster desgevallend onmiddellijk over een verblijfstitel kan beschikken en zodoende niet meer zonder geldige verblijfstitel in België verblijft en dus de bevelen om het grondgebied te verlaten, onmiddellijk hun uitwerking dienen te verliezen.

Bovendien is het zo dat de echtgenote van verzoekster op datum van 17.01.2012 een negatief antwoord bekam op haar eigen aanvraag art. 9 TER VW, doch tegen deze beslissing ondertussen hoger beroep werd aangetekend bij uw zetel, zodat deze beslissing nog niet definitief geworden is.

Indien deze beslissing wordt vernietigd en er komt een nieuwe thans positieve beslissing tussen betreffende deze aanvraag art. 9 TER VW op naam van verzoekster, dan kan zij tevens op deze basis onmiddellijk verblijfspapieren bekomen.

Het druist in tegen de regels van fair play om nu nog vlug voor er een uitspraak in hoger beroep is van uw zetel alsnog een bevel om het grondgebied te gaan betekenen.

DERDE MIDDEL

SCHENDING ART. 15 SUB C RICHTLIJN 2004/83/EG

SCHENDING ART. 48/4 VREEMDELINGENWET

SCHENDING ART 3 juncto 13 EVRM

SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

Verzoekende partij en haar afkomst en herkomst uit Dagestan worden niet in vraag gesteld. Uit eveneens voor verwerende partij toegankelijke rapporten blijkt duidelijk dat de situatie van vluchtelingen uit Tjetjenië/Dagestan/Ingoetsetië zeer zorgwekkend te noemen is. Bovendien blijkt de Russische overheid niet bereid hen afdoende te beschermen tegen allerlei vormen van willekeurig geweld, zoals bv. ontvoeringen en verdwijningen (zie http://www.minbuza.nl/actueel/ambtsberichten_2008/08/Noordelijke-kaukasus-11-08-2008.html).

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Tjetjenië/Dagestan/Ingoetsetië er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. waardoor verzoeker — en zijn kinderen - louter al door haar/hun aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt/lopen.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat er niet alleen schending aan de orde is van hogervermelde Europese Richtlijn en art. 48/3 doch tevens door het automatisch afleveren van een bevel om het grond gebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

In deze beoordeling dient ten volle in rekening gebracht te worden dat verzoekster nog vijf minderjarige kinderen heeft, en dus niet kan verlangd worden dat zij zich thans van het Belgische grondgebied zou gaan verwijderen met totale onzekerheid inzake haar toekomst hierdoor de kinderen in gevaar brengend en bovendien totale onzekerheid inzake de evolutie van de ziekte toestand van haarzelf en haar echtgenoot.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er enkel gemotiveerd omtrent het feit dat verzoeker dient teruggenomen te worden door Polen en dat er zich dienaangaande geen probleem stelt in Polen (quod non, zie verder).

Dat in elk geval nooit de persoonlijke situatie verzoekster, zo om. de aanwezigheid van vijf minderjarige kinderen en de slechte medische toestand van de echtgenoot van verzoekster, waarvoor art. 9 TER VW is ingediend geworden, in ogenschouw is genomen, alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

**VIERDE MIDDEL SCHENDING ART. 3 EN 5 EVRM.
SCHENDING ARTIKEL 48/4 VREEMDELINGENWET
SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT
SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN RECHTEN VAN VERDEDIGING**

Ten onrechte wordt in de bestreden beslissing verwezen naar een beweerde asielaanvraag in Polen en geoordeeld dat verzoekster naar Polen dan maar dient terug te keren naar Polen.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen nochtans dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de actuele toestand in Polen, eerder dan zich gratis zomaar te gaan baseren op een toestand van jaren geleden die geenszins rekening houdt met de actuele toestand.

De situatie is in Polen immers veel veranderd voor vluchtelingen uit Tjetjenië en naburige deelgebieden, waaronder Dagestan, en wel in die zin dat voorheen een regering aan de macht was in Polen die eerder Westers gezind was, en de Tjetjeense en naburige vluchtelingen, zo bv. uit Dagestan effectief bescherming bood tegen vervolging vanuit Rusland, doch thans een andere regering aan de macht is die integendeel samenwerkt met Rusland om Tjetjeense vluchtelingen evenals vluchtelingen uit naburige streken (bv. Dagestan) op te sporen en te vervolgen.

De informatie waarop verwerende partij zich beroept, houdt geen enkele rekening met dit gegeven, wel integendeel, net als er geen rekening wordt gehouden met de ziekte-toestand van verzoekster en de gebrek aan toegang voor vluchtelingen uit de Kaukasus op een menswaardige medische behandeling in Polen.

De argumentatie dat Polen een volwaardig lid is van de Europese unie en Internationale Verdragen heeft ondertekend en daarom alles wel in orde zal zijn, is niet draagkrachtig. In die zin dat bv. ook Griekenland een volwaardig lid is van de Europese Unie én ook Internationale verdragen heeft ondertekend. doch algemeen wordt aan genomen dat vluchtelingen niet naar Griekenland kunnen teruggestuurd worden wegens de mensonwaardige behandeling die zijn daar dienen te ondergaan.

In Polen is de situatie voor vluchtelingen uit Tjetjenië/Dagestan/Ingoetsetië dezelfde en is er totaal mensonwaardige behandeling aan de orde, volwaardig lid of niet en ondertekening van verdragen of niet.

Verwerende partij kan niet blind blijven voor deze schrijnende situatie, en kan zich er niet mee vergenoegen om zonder onderzoek te stellen dat alles wel in orde zal zijn omdat dit zo zou moeten zijn.

Er dient meer specifiek gewezen te worden op de bijzondere situatie van de groep vluchtelingen uit Tjetjenië en naburige streken, zo bv. Dagestan die thans gezien de samenwerking tussen Rusland en Polen als een aparte categorie behandeld worden in Polen.

De situatie bestaat erin dat Tjetjeense en aanverwante vluchtelingen (bv. uit Dagestan) zoveel als mogelijk in Tiraspol, dicht bij de Witrussische grens worden vastgehouden, waarbij er geen voldoende voorzieningen zijn en de Russische overheid Vrij spel krijgt om haar invloed uit te oefenen via infiltraties en ontvoeringen door allerlei diensten.

Het is niet omdat er in Polen een normale behandeling zou moeten zijn van vluchtelingen uit Dagestan, dat deze ook effectief, nog afgezien van de onveiligheid daar voor Russische geheime diensten, worden aangeboden.

Niets van dit alles.

De loutere bewering dat verzoekster haar asielaanvraag correct behandeld zou geweest zijn in Polen, is geen garantie dat zij deze ook zal krijgen, en gezien haar afkomst uit Dagestan is nu al zeker dat zij deze NIET zal krijgen.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zich op algemene en vage informatie te baseren betreffende de situatie in Polen in zijn geheel, om dan jaar na jaar en jaren later zich daarop te gaan baseren om te gaan stellen dat de asielaanvraag van verzoekster in Polen een correcte afhandeling zal kennen.

Het is in Polen immers schering en inslag is dat Tjetjeense vluchtelingen evenals vluchtelingen van naburige gebieden waaronder Dagestan worden opgepakt en ondervraagd of zelfs definitief meegenomen door Russische geheime diensten, reden waarom zeer veel van deze vluchtelingen, o.m. na het oppakken van één van hun leiders in Polen, het land zijn ontvlucht.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd naar de actuele toestand van Tjetjeense vluchtelingen en vluchtelingen uit naburige gebieden, zo bv. Dagestan in Tiraspol, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn de toestand bestaand op datum van de beslissing te evalueren, is er manifeste schending van art. 9 ter VW, art. 3 EVRM en de rechten van verdediging aan de orde.

Dit totaal gebrek aan kennis van de actuele toestand in Polen op het ogenblik van de beslissing van verwerende partij betreffende de concrete behandeling van vluchtelingen uit Tjetjenie/Dagestan/Inqoetsetië, heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

Er is sprake van een manifeste schending van het redelijkheids en zorgvuldigheids beginsel evenals de beginselen van Behoorlijk Bestuur.

VIJFDE MIDDEL

Schending van art. 3 EVRM.

Schending rechten van verdediging.

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

In de bestreden beslissing wordt zomaar gratis gesteld dat aangezien verzoekers reeds een aanvraag tot asiel indienden in Polen, het land van terugname Polen is en voor het overige zomaar aangenomen dat er geen beletsel is voor verzoekster om naar Polen terug te keren.

Hierbij wordt echter in gene mate rekening gehouden met het feit dat verzoekster niet meer naar Polen kunnen terugkeren, aangezien zij destijds is moeten vluchten uit dit land na haar aankomst, dit gezien de vervolging van Tjetjeense en aanverwante vluchtelingen zo o.m. uit Dagestan in dit land sedert de nieuwe regering is geïnstalleerd.

Het is de realiteit dat zonder onderscheid in Tjetjenië, de naburige gebieden, ook Dagestan, en zelfs tot in Polen zomaar mensen opgepakt worden en vermoord;

De artikelen in de pers ondersteunen de waarachtigheid van de verklaringen van verzoeker en dient ten volle in overweging genomen te worden dit teneinde de al dan niet terugkeer van verzoekers naar Polen te beoordelen.

Het is van algemene bekendheid dat het regime van Kadirov verantwoordelijk is voor tal van moorden op tegenstanders, zelfs ongeacht waar deze zich bevinden. Zelfs in het buitenland worden er tegenstanders vermoord.

Verwerende partij kan hiervoor niet blind blijven en er kan dienaangaande verwezen worden naar de uitvoerige verslaggeving in kranten en zelfs TV (zie reportages op VRT) die de gruwel van het regime Kadirov met toestemming van de russische leider Poetin aan de kaak hebben gesteld in herhaalde zeer uitvoerige reportages.

Er kan toch niet verwacht worden dat er eerst een moordpoging wordt verricht of aangekondigd voordat verzoekster en haar gezin in België mogen blijven.

Er kan gelet de algemene bekendheid der wreedheden van het regime Kadirov in geen geval vastgesteld worden dat er vermoed kan worden dat verzoekers niet het slachtoffer zullen worden van wreedheden en onterechte behandelingen.

In de bestreden beslissing werd dan ook ten onrechte gesteld dat er geen beletsel bestaat opdat verzoekster en haar gezin naar Polen zouden teruggewezen worden.

Verzoekster is destijds uit veiligheidsoverwegingen naar België gevlucht en hierop heeft zich een medische problematiek geënt in haren hoofde die niet zomaar kan weggemoffeld worden of waarmee geen rekening dient gehouden te worden.

De bestreden beslissing druist in tegen art. 3 EVRM en ontbeert elke draagkrachtige motivering."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert

dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

Het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot de eventuele erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming doet in het geheel niet ter zake. De bestreden beslissing betreft immers een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Zij is weliswaar het gevolg van een asielaanvraag van de verzoekende partij, maar heeft niet tot gevolg dat deze niet behandeld zal worden. De bestreden beslissing stelt enkel dat Polen verantwoordelijk is voor deze behandeling. De bestreden beslissing is immers een bijlage 26quater. De verzoekende partij kan de argumenten met betrekking tot de vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus dan ook niet dienstig opwerpen. Dit onderdeel is niet ontvankelijk.

Bovendien merkt de Raad op dat de verzoekende partij helemaal geen bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen opdat hij zou terugkeren naar haar land van herkomst. De bestreden beslissing stelt immers dat Polen verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, zodat de verzoekende partij naar Polen wordt teruggestuurd. De argumenten met betrekking tot de situatie in haar land van herkomst doen dus evenmin ter zake.

De verzoekende partij stelt ten onrechte dat van haar niet kan verwacht worden dat zij alle elementen die hij aanbrengt, bewijst. De bewijslast ligt immers bij de verzoekende partij zelf. Zij dient de elementen die zij aanbrengt ook aannemelijk te maken.

Voor zover de verzoekende partij verwijst naar het feit dat zij een echtgenoot en vijf kinderen heeft in België merkt de Raad op dat ook haar echtgenoot en vijf kinderen een bijlage 26quater en een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen.

Voor zover de verzoekende partij opwerpt dat er bij de Raad nog een beroep hangende is tegen de negatieve beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet merkt de Raad op dat dit beroep bij arrest nr. 80 417 van 27 april 2012 werd verworpen.

Wat de opgeworpen schending van art. 3 EVRM betreft beperkt de verzoekende partij zich tot de loutere bewering dat *“door het automatisch afleveren van een bevel om het grond gebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM”*, en dat *“Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn. In casu blijkt dit geenszins uit de motivering ...”* Met betrekking tot de situatie in Polen betoogt de verzoekende partij als volgt: *“De situatie is in Polen immers veel veranderd voor vluchtelingen uit Tjetjenië en naburige deelgebieden, waaronder Dagestan, en wel in die zin dat voorheen een regering aan de macht was in Polen die eerder Westers gezind was, en de Tjetjeense en naburige vluchtelingen, zo bv. uit Dagestan effectief bescherming bood tegen vervolging vanuit Rusland, doch thans een andere regering aan de macht is die integendeel samenwerkt met Rusland om Tjetjeense vluchtelingen evenals vluchtelingen uit naburige streken (bv. Dagestan) op te sporen en te vervolgen. De informatie waarop verwerende partij zich beroept, houdt geen enkele rekening met dit gegeven, wel integendeel, net als er geen rekening wordt gehouden met de ziekte-toestand van verzoekster en de gebrek aan toegang voor vluchtelingen uit de Kaukasus op een menswaardige medische behandeling in Polen. De argumentatie dat Polen een volwaardig lid is van de Europese unie en Internationale Verdragen heeft ondertekend en daarom alles wel in orde zal zijn, is niet draagkrachtig. in die zin dat bv. ook Griekenland een volwaardig lid is van de Europese Unie én ook Internationale verdragen heeft ondertekend. doch algemeen wordt aan genomen dat vluchtelingen niet naar Griekenland kunnen teruggestuurd worden wegens de mensenwaardige behandeling die zijn daar dienen te ondergaan. In Polen is de situatie voor vluchtelingen uit Tjetjenië/Dagestan/Ingoetsetië dezelfde en is er totaal mensenwaardige behandeling aan de orde, volwaardig lid of niet en ondertekening van verdragen of niet. Verwerende partij kan niet blind blijven voor deze schrijnende situatie, en kan zich er niet mee vergenoegen om zonder onderzoek te stellen dat alles wel in orde zal zijn omdat dit zo zou moeten zijn. Er dient meer specifiek gewezen te worden op de bijzondere situatie van de groep vluchtelingen uit Tjetjenië en naburige streken, zo bv.*

Dagestan die thans gezien de samenwerking tussen Rusland en Polen als een aparte categorie behandeld worden in Polen. De situatie bestaat erin dat Tjetjeense en aanverwante vluchtelingen (bv. uit Dagestan) zoveel als mogelijk in Tiraspol, dicht bij de Witrussische grens worden vastgehouden, waarbij er geen voldoende voorzieningen zijn en de Russische overheid Vrij spel krijgt om haar invloed uit te oefenen via infiltraties en ontvoeringen door allerlei diensten. Het is niet omdat er in Polen een normale behandeling zou moeten zijn van vluchtelingen uit Dagestan, dat deze ook effectief, nog afgezien van de onveiligheid daar voor Russische geheime diensten, worden aangeboden. Niets van dit alles. De loutere bewering dat verzoekster haar asielaanvraag correct behandeld zou geweest zijn in Polen, is geen garantie dat zij deze ook zal krijgen, en gezien haar afkomst uit Dagestan is nu al zeker dat zij deze NIET zal krijgen. Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zich op algemene en vage informatie te baseren betreffende de situatie in Polen in zijn geheel, om dan jaar na jaar en jaren later zich daarop te gaan baseren om te gaan stellen dat de asielaanvraag van verzoekster in Polen een correcte afhandeling zal kennen. Het is in Polen immers schering en inslag is dat Tjetjeense vluchtelingen evenals vluchtelingen van naburige gebieden waaronder Dagestan worden opgepakt en ondervraagd of zelfs definitief meegenomen door Russische geheime diensten, reden waarom zeer veel van deze vluchtelingen, o.m. na het oppakken van één van hun leiders in Polen, het land zijn ontvlucht”, en “Hierbij wordt echter in gene mate rekening gehouden met het feit dat verzoekster niet meer naar Polen kunnen terugkeren, aangezien zij destijds is moeten vluchten uit dit land na haar aankomst, dit gezien de vervolging van Tjetjeense en aanverwante vluchtelingen zo o.m. uit Dagestan in dit land sedert de nieuwe regering is geïnstalleerd. Het is de realiteit dat zonder onderscheid in Tjetjenië, de naburige gebieden, ook Dagestan, en zelfs tot in Polen zomaar mensen opgepakt worden en vermoord; De artikelen in de pers ondersteunen de waarachtigheid van de verklaringen van verzoeker en dient ten volle in overweging genomen te worden dit teneinde de al dan niet terugkeer van verzoekers naar Polen te beoordelen. Het is van algemene bekendheid dat het regime van Kadirov verantwoordelijk is voor tal van moorden op tegenstanders, zelfs ongeacht waar deze zich bevinden. Zelfs in het buitenland worden er tegenstanders vermoord. Verwerende partij kan hiervoor niet blind blijven en er kan dienaangaande verwezen worden naar de uitvoerige verslaggeving in kranten en zelfs 1V (zie reportages op VRT) die de gruwel van het regime Kadirov met toestemming van de russische leider Poetin aan de kaak hebben gesteld in herhaalde zeer uitvoerige reportages. Er kan toch niet verwacht worden dat er eerst een moordpoging wordt verricht of aangekondigd voordat verzoekster en haar gezin in België mogen blijven. Er kan gelet de algemene bekendheid der wreedheden van het regime Kadirov in geen geval vastgesteld worden dat er vermoed kan worden dat verzoekers niet het slachtoffer zullen worden van wreedheden en onterechte behandelingen.”

De Raad merkt op dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt dat de situatie in Polen ook maar enigszins vergelijkbaar is met deze in Griekenland. Zij beperkt zich tot loutere beweringen waarvan zij zelfs geen begin van bewijs bijbrengt.

De verwerende partij heeft daarentegen, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd waarom de verzoekende partij wel degelijk naar Polen kan teruggestuurd worden: “Polen heeft de Conventie van Genève van 1951 ondertekend en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Polen onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, ... die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Het feit, dat de asielaanvraag van de betrokkene door de Poolse instanties werd afgewezen, impliceert niet dat haar asielaanvraag niet zou zijn behandeld volgens de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. Betrokkene slaagt er niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of zij bescherming behoeft en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Polen kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). De betrokkene uitte tijdens haar verhoor geen enkele vrees tegenover de Poolse instanties. Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat de betrokkene bij

overdracht aan Polen risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zouden zijn met artikel 3 van het EVRM. Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd." De verzoekende partij betwist deze motieven niet op concrete wijze, en zij blijven dus staan.

Voor zover de verzoekende partij stelt dat *"Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zich op algemene en vage informatie te baseren betreffende de situatie in Polen in zijn geheel, om dan jaar na jaar en jaren later zich daarop te gaan baseren om te gaan stellen dat de asielaanvraag van verzoekster in Polen een correcte afhandeling zal kennen."*, merkt de Raad op dat de verwerende partij zich helemaal niet op vage en algemene informatie steunt, maar wel degelijk op objectieve informatie, terwijl de verzoekende partij zich louter beperkt tot algemene beschouwingen en loutere beweringen die zij op geen enkele wijze staft.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Het komt aan de verzoekende partij toe om in concreto aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst, in casu Polen. De loutere beweringen van de verzoekende partij, zoals hierboven weergegeven, volstaan niet om een reëel risico op een schending van art. 3 E.V.R.M. in concreto aan te tonen. Zij maakt een schending van art. 3 E.V.R.M. dan ook niet aannemelijk.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, artikel 13 EVRM niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de bestreden beslissing geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

De verzoekende partij werkt op geen enkele concrete wijze uit waarom of op welke wijze de bestreden beslissing art. 5 EVRM zou schenden. Dit onderdeel is niet ontvankelijk.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen geenszins aannemelijk maakt. Het eerste, tweede, derde, vierde, en vijfde middel zijn dan ook, voor zover zij ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC